Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►**B** **ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 654/2014**

z dnia 15 maja 2014 r.

dotyczące wykonywania praw Unii w zakresie stosowania i egzekwowania zasad handlu międzynarodowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94 ustanawiające procedury wspólnotowe w zakresie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia wykonania praw Wspólnoty zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu

(Dz.U. L 189 z 27.6.2014, s. 50)

sprostowane przez:

►**C1** Sprostowanie, Dz.U. L 243 z 18.9.2015, s. 14 (654/2014)

▼B

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 654/2014

z dnia 15 maja 2014 r.

dotyczące wykonywania praw Unii w zakresie stosowania i egzekwowania zasad handlu międzynarodowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94 ustanawiające procedury wspólnotowe w zakresie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia wykonania praw Wspólnoty zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą [1],

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Unia zawarła szereg wielostronnych, regionalnych i dwustronnych międzynarodowych umowach handlowych ustanawiających prawa i obowiązki przynoszące wzajemne korzyści stronom.

(2) Unia musi dysponować instrumentami odpowiednimi do zapewnienia skutecznego wykonywania swoich praw w ramach międzynarodowych umów handlowych w celu ochrony unijnych interesów gospodarczych. Jest to szczególnie ważne w sytuacjach, gdy państwa trzecie wprowadzają środki ograniczające handel, które zmniejszają korzyści uzyskiwane przez unijne podmioty gospodarcze na mocy międzynarodowych umów handlowych. Unia powinna być w stanie reagować szybko i w sposób elastyczny w kontekście procedur i terminów określonych w zawartych przez nią międzynarodowych umowach handlowych. Konieczne są zatem przepisy określające ramy wykonywania praw Unii w niektórych szczególnych sytuacjach.

(3) System rozstrzygania sporów, ustanowiony w porozumieniu ustanawiającym Światową Organizację Handlu (WTO) i innych międzynarodowych umów handlowych, w tym umów regionalnych lub dwustronnych, mają na celu znalezienie skutecznego rozwiązania w przypadku wszelkich sporów powstałych między Unią a drugą stroną lub innymi stronami tych umów. Unia powinna jednak móc zawieszać koncesje lub inne zobowiązania, zgodnie z tymi mechanizmami rozstrzygania sporów, gdy inne

[1] Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 2 kwietnia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 8 maja 2014 r.

▼B

możliwości znalezienia skutecznego rozwiązania okażą się nieudane. Działanie Unii w takich przypadkach powinno nakłonić dane państwo trzecie do przestrzegania odpowiednich zasad handlu międzynarodowego w celu przywrócenia wzajemnych korzyści.

(4) Na mocy porozumienia WTO w sprawie środków ochronnych członek WTO zamierzający stosować środek ochronny lub przedłużyć jego obowiązywanie, musi dążyć do utrzymania zasadniczo równoważnego poziomu koncesji i innych zobowiązań między nim a członkami eksportującymi, którzy mogliby odczuć niekorzystne skutki tego środka. Podobne zasady ustanowione są w innych międzynarodowych umowach handlowych, zawartych przez Unię, w tym w umowach regionalnych i dwustronnych. Unia powinna wprowadzić środki równoważące poprzez zawieszenie koncesji lub innych zobowiązań w przypadkach, gdy dane państwo trzecie nie stosuje odpowiednich i proporcjonalnych wyrównań. Działanie Unii w takich przypadkach powinno nakłonić dane państwo trzecie do wprowadzenia środków sprzyjających handlowi w celu przywrócenia wzajemnych korzyści.

(5) Artykuł XXVIII Układu ogólnego w sprawie taryf celnych i handlu z 1994 r. (GATT 1994) i powiązane Uzgodnienie regulują zmianę lub wycofanie koncesji ustanowionych w taryfach celnych członków WTO. Członkowie WTO, których dotyczą wszelkie takie zmiany, mają prawo, pod pewnymi warunkami, do wycofania koncesji o zasadniczo równoważnych skutkach. Unia powinna wprowadzić środki równoważące w takich przypadkach, chyba że uzgodnione zostaną wyrównania. Działania Unii powinny nakłonić państwa trzecie do wprowadzania środków sprzyjających handlowi.

(6) Unia powinna mieć możliwość egzekwowania swoich praw w obszarze zamówień publicznych, w przypadku gdy jeden z partnerów handlowych nie dotrzymuje swoich zobowiązań podjętych w ramach porozumienia WTO w sprawie zamówień publicznych lub w ramach innych międzynarodowych umów handlowych. Porozumienie WTO w sprawie zamówień publicznych stanowi, że wszelkie spory wynikłe z powyższej sytuacji nie mogą prowadzić do zawieszenia koncesji lub innych zobowiązań przewidzianych w jakichkolwiek innych porozumieniach WTO. Działania Unii powinny mieć na celu zapewnienie zachowania zasadniczo równoważnego poziomu skutków koncesji, tak jak ustanowiono w odpowiednich międzynarodowych umowach handlowych.

(7) Państwa członkowskie powinny zapewnić stosowanie w obrębie własnych terytoriów środków polityki handlowej w dziedzinie zamówień publicznych w sposób, który najlepiej odpowiada ich strukturom i praktykom administracyjnym, przy jednoczesnym poszanowaniu prawa Unii.

(8) Środki polityki handlowej przyjęte na mocy niniejszego rozporządzenia powinny zostać wybrane i zaprojektowane na podstawie obiektywnych kryteriów, takich jak m.in.: skuteczność środków w zapewnianiu stosowania się przez państwa trzecie do zasad handlu międzynarodowego, potencjał środków w udzielaniu wsparcia podmiotom gospodarczym działającym w obrębie Unii i odczuwającymi skutki środków wprowadzonych przez państwa trzecie oraz minimalizowanie negatywnego wpływu na Unię, w tym w odniesieniu do podstawowych surowców.

▼B

(9) Niniejsze rozporządzenie powinno koncentrować się na tych środkach, których dotyczy doświadczenie Unii w zakresie projektowania i stosowania. Możliwość rozszerzenia zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia w celu umożliwienia przyjmowania środków w sektorze praw własności intelektualnej i dodatkowych środków dotyczących usług powinna zostać poddana ocenie w ramach przeglądu funkcjonowania niniejszego rozporządzenia; należy przy tym odpowiednio uwzględnić specyficzne cechy każdego obszaru.

(10) Podczas egzekwowania praw Unii pochodzenie danego towaru powinno być określane zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2913/92 ([1]). W odniesieniu do egzekwowania praw Unii po rozstrzygnięciu sporów w obszarze zamówień publicznych pochodzenie usługi powinno być określane na podstawie pochodzenia osoby fizycznej lub prawnej, która świadczy daną usługę. Instytucje lub podmioty zamawiające powinny stosować zwykłe środki ostrożności i zachować należytą staranność podczas oceniania informacji i gwarancji zapewnianych przez oferentów, jeżeli chodzi o pochodzenie towarów i usług.

(11) Komisja powinna dokonać przeglądu zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia i ocenić jego funkcjonowanie i skuteczność, w tym ocenić możliwość przyjmowania ewentualnych środków w sektorze praw własności intelektualnej i dodatkowych środków dotyczących usług, nie później niż trzy lata po pierwszym zastosowaniu rozporządzenia lub nie później niż pięć lat po jego wejściu w życie, w zależności od tego która z tych dat jest wcześniejsza. Komisja powinna złożyć sprawozdanie z tej oceny Parlamentowi Europejskiemu i Radzie. Następstwem przeglądu może być sporządzenie odpowiednich wniosków ustawodawczych.

(12) Ważne jest, by zapewnić skuteczną komunikację i wymianę poglądów między Komisją, z jednej strony a Parlamentem Europejskim i Radą, z drugiej strony, w szczególności na temat sporów dotyczących międzynarodowych umów handlowych, które to spory mogłyby skutkować przyjęciem środków na mocy niniejszego rozporządzenia.

(13) Rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94 ([2]) powinno zostać zmienione, tak by odnosiło się do niniejszego rozporządzenia w kontekście wprowadzania środków polityki handlowej.

(14) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonania niniejszego rozporządzenia należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ([3]).

([1]) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302 z 19.10.1992, s. 1).

([2]) Rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94 z dnia 22 grudnia 1994 r. ustanawiające procedury wspólnotowe w zakresie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia wykonania praw Wspólnoty zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu (Dz.U. L 349 z 31.12.1994, s. 71).

([3]) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

▼B

(15) W związku z tym, że analiza wielorakich ewentualnych skutków środków polityki handlowej przyjmowanych na mocy niniejszego rozporządzenia jest bardzo złożona, oraz w celu stworzenia odpowiednich możliwości zapewnienia jak najszerszego wsparcia Komisja nie powinna przyjmować aktów wykonawczych, jeżeli komitet, o którym mowa w niniejszym rozporządzeniu, wyjątkowo nie wyda opinii w sprawie projektu aktu wykonawczego przedstawionego przez Komisję.

(16) W celu ochrony interesów Unii Komisja powinna przyjąć akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie wówczas, gdy wymaga tego szczególnie pilna potrzeba oraz w należycie uzasadnionych przypadkach odnoszących się do konieczności dostosowania środków polityki handlowej do zachowania danej strony trzeciej,

(17) Niniejsze rozporządzenie nie wpływa na możliwość przyjęcia środków polityki handlowej na mocy innych odpowiednich aktów Unii lub postanowień Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, a jednocześnie jest zgodne z mającymi zastosowanie postanowieniami międzynarodowych umów handlowych dotyczącymi zawieszenia lub wycofania koncesji lub innych zobowiązań,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia zasady i procedury w celu zapewnienia skutecznego i terminowego wykonywanie praw Unii do zawieszenia lub wycofania koncesji lub innych zobowiązań w ramach międzynarodowych umów handlowych w celu:

a) reagowania na naruszenie przez państwa trzecie zasad handlu międzynarodowego, które wpływają na interesy Unii, z myślą o znalezieniu zadowalającego rozwiązania przywracającego korzyści uzyskiwane przez unijne podmioty gospodarcze;

b) równoważenia koncesji lub innych zobowiązań w stosunkach handlowych z państwami trzecimi, w przypadku gdy zaszła zmiana w traktowaniu przyznanym towarom pochodzącym z Unii w sposób, który wpływa na interesy Unii.

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

▼B

a) „państwo” oznacza każde państwo lub odrębny obszar celny;

b) „koncesje lub inne zobowiązania” oznaczają koncesje taryfowe lub jakiekolwiek inne korzyści, które Unia zobowiązała się stosować w handlu z państwami trzecimi na mocy międzynarodowych umów handlowych, których jest stroną;

c) „poziom zniweczenia lub naruszenia korzyści” oznacza stopień, w jakim naruszone zostały korzyści uzyskiwane przez Unię w ramach międzynarodowej umowy handlowej. O ile nie określono inaczej w danej umowie, obejmuje on wszelkie niekorzystne skutki gospodarcze wynikające ze środka zastosowanego przez państwo trzecie;

d) „obowiązkowa kara cenowa” oznacza obowiązek instytucji lub podmiotów zamawiających prowadzących postępowania o udzielenie zamówienia publicznego do podniesienia, z zastrzeżeniem pewnych wyjątków, ceny pochodzących z określonych państw trzecich usług lub towarów, które zostały zaoferowane w postępowaniach o udzielenie zamówienia.

Artykuł 3

Zakres stosowania

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie:

a) po rozstrzygnięciu sporów handlowych w ramach Uzgodnienia WTO w sprawie zasad i procedur regulujących rozstrzyganie sporów (Uzgodnienie WTO w sprawie rozstrzygania sporów), jeżeli Unia została upoważniona do zawieszenia koncesji lub innych zobowiązań wynikających z wielostronnych umów objętych uzgodnieniem WTO w sprawie rozstrzygania sporów;

b) po rozstrzygnięciu sporów handlowych w ramach innych międzynarodowych umów handlowych, w tym umów regionalnych i dwustronnych, jeżeli Unia ma prawo do zawieszenia koncesji lub innych zobowiązań w ramach takich umów;

c) w zakresie równoważenia koncesji lub innych zobowiązań, które może być uzasadnione prawnie na podstawie art. 8 Porozumienia WTO w sprawie środków ochronnych lub na podstawie postanowień o środkach ochronnych zawartych w innych międzynarodowych umowach handlowych, w tym regionalnych i dwustronnych, w związku z zastosowaniem środka ochronnego przez państwo trzecie;

d) w przypadku zmiany koncesji przez członka WTO na mocy art. XXVIII GATT 1994, jeżeli nie uzgodniono żadnych wyrównań.

▼B

Artykuł 4

Wykonywanie praw Unii

1. Gdy konieczne jest podjęcie działań w celu ochrony interesów Unii w przypadkach, o których mowa w art. 3, Komisja przyjmuje akty wykonawcze określający odpowiednie środki polityki handlowej. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 8 ust. 2.

2. Akty wykonawcze przyjęte na mocy ust. 1 muszą spełniać następujące warunki:

a) w przypadku gdy koncesje lub inne zobowiązania są zawieszone po rozstrzygnięciu sporu handlowego zgodnie z Uzgodnieniem WTO w sprawie zasad i procedur regulujących rozstrzyganie sporów, ich poziom nie przekracza poziomu dopuszczonego przez Organ Rozstrzygania Sporów WTO.

b) w przypadku gdy koncesje lub inne zobowiązania są zawieszone po przeprowadzeniu międzynarodowej procedury rozstrzygania sporów zgodnie z innymi międzynarodowymi umowami handlowymi, w tym z umowami regionalnymi lub dwustronnymi, ich poziom nie przekracza poziomu zniweczenia lub naruszenia korzyści wynikającego ze spornego środka zastosowanego przez państwo trzecie, zgodnie z ustaleniami Komisji lub poprzez odwołanie się do arbitrażu, w zależności od przypadku.

c) w przypadku zrównoważenia koncesji lub innych zobowiązań na podstawie postanowień w sprawie środków ochronnych zawartych w międzynarodowych umowach handlowych, działanie Unii jest zasadniczo równorzędne z poziomem koncesji lub innych zobowiązań, których dotyczy środek ochronny, zgodnie z warunkami Porozumienia WTO w sprawie środków ochronnych lub postanowieniami dotyczącymi środków ochronnych zawartych w innych międzynarodowych umowach handlowych, w tym umowach regionalnych lub dwustronnych, na mocy których dany środek ochronny jest stosowany.

d) w przypadku gdy koncesje wycofane z handlu z państwem trzecim w związku z art. XXVIII GATT 1994 i z odnośnym Uzgodnieniem ([1]) są zasadniczo równorzędne z koncesjami zmienionymi lub wycofanymi przez to państwo trzecie, zgodnie z warunkami ustanowionymi w art. XXVIII GATT 1994 i w odnośnym Uzgodnieniu.

3. Środki polityki handlowej zgodnie z ust. 1 są określane w świetle dostępnych informacji i ogólnego interesu Unii na podstawie:

a) skuteczności środków w nakłanianiu państw trzecich do przestrzegania zasad handlu międzynarodowego;

([1]) Uzgodnienie „Wykładnia i zastosowanie art. XXVIII”.

▼B

b) potencjału środków w zakresie udzielania wsparcia podmiotom gospodarczym działającym w obrębie Unii i odczuwającym skutki środków wprowadzonych przez państwa trzecie;

c) dostępności alternatywnych źródeł dostaw danych towarów lub usług w celu uniknięcia lub zminimalizowania negatywnego wpływu na przemysł przetwórczy, instytucje lub podmioty zamawiające lub konsumentów końcowych w obrębie Unii;

d) unikanie nieproporcjonalnej złożoności administracyjnej i kosztów w związku z zastosowaniem danych środków;

e) wszelkie szczególne kryteria, które mogą być ustanowione w międzynarodowych umowach handlowych w związku z przypadkami, o których mowa w art. 3.

Artykuł 5

Środki polityki handlowej

1. Bez uszczerbku dla jakichkolwiek umów międzynarodowych, których Unia jest stroną, środki polityki handlowej, które mogą zostać wprowadzone w drodze aktu wykonawczego zgodnie z art. 4 ust. 1 polegają na:

a) zawieszeniu koncesji celnych oraz nałożeniu nowych lub zwiększonych ceł, w tym przywróceniu stawki celnej na poziomie stawki stosowanej względem kraju najbardziej uprzywilejowanego lub nałożeniu ceł przekraczających poziom tej stawki lub wprowadzeniu wszelkich dodatkowych opłat za przywóz lub wywóz towarów;

b) wprowadzeniu lub zwiększeniu ograniczeń ilościowych dotyczących przywozu lub wywozu towarów, w formie kontyngentów, pozwoleń na przywóz lub wywóz lub innych środków;

c) zawieszeniu koncesji – w odniesieniu do towarów, usług lub dostawców – w dziedzinie zamówień publicznych, poprzez:

(i) wykluczenie z udziału w zamówieniach publicznych dostawców towarów lub usług, którzy mają siedzibę i prowadzą działalność w danym państwie trzecim, lub ofert, których łączna wartość składa się w ponad 50 % z towarów lub usług pochodzących z danego państwa trzeciego; lub

(ii) nałożenie obowiązkowej kary cenowej w odniesieniu do ofert dostawców towarów lub usług, którzy mają siedzibę i prowadzą działalność w danym państwie trzecim lub w odniesieniu do części oferty składającej się z towarów lub usług pochodzących z danego państwa trzeciego.

▼B

2. Środki przyjęte zgodnie z ust. 1 lit. c):

a) obejmują progi, w zależności od cech danych towarów lub usług, których przekroczenie skutkuje wykluczeniem lub nałożeniem obowiązkowej kary cenowej, z uwzględnieniem postanowień danej umowy handlowej oraz poziomu zniweczenia lub naruszenia korzyści;

b) określają sektory lub kategorie towarów lub usług, do których stosuje się te środki, a także określają wszelkie mające zastosowanie wyjątki;

c) określają instytucje lub podmioty zamawiające lub kategorie instytucji lub podmiotów zamawiających, wskazane przez państwo członkowskie, których dotyczy dane zamówienie publiczne. Aby umożliwić określenie tych instytucji lub podmiotów, każde państwo członkowskie przedkłada wykaz odpowiednich instytucji i podmiotów zamawiających lub kategorii instytucji lub podmiotów zamawiających. Środki te powinny zapewnić osiągnięcie odpowiedniego poziomu zawieszenia koncesji lub innych zobowiązań, a także sprawiedliwego rozdziału pomiędzy państwami członkowskimi.

Artykuł 6

Reguły pochodzenia

1. Pochodzenie produktów ustala się zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 2913/92.

2. Pochodzenie usługi ustala się na podstawie pochodzenia osoby fizycznej lub prawnej, która świadczy daną usługę. Za państwo pochodzenia usługodawcy uznaje się:

a) w przypadku osoby fizycznej – państwo, którego osoba ta jest obywatelem lub w którym posiada miejsce stałego pobytu;

b) w przypadku osoby prawnej:

(i) jeżeli usługa jest świadczona inaczej niż poprzez obecność handlową w obrębie Unii – państwo, w którym osoba prawna została utworzona lub w inny sposób zorganizowana zgodnie z prawodawstwem tego państwa i na terytorium którego osoba prawna prowadzi istotną działalność gospodarczą lub;

(ii) jeżeli usługa jest świadczona poprzez obecność handlową w Unii – państwo członkowskie, w którym osoba prawna ma siedzibę i na terytorium którego prowadzi istotną działalność gospodarczą bezpośrednio i skutecznie powiązane z gospodarką tego państwa członkowskiego.

▼B

Do celów akapitu pierwszego lit. b) ppkt (ii), jeżeli osoba prawna nie prowadzi istotnej działalności gospodarczej bezpośrednio i skutecznie powiązanej z gospodarką państwa członkowskiego, w którym została ustanowiona, za państwo pochodzenia tej osoby prawnej uznaje się państwo pochodzenia osób fizycznych lub prawnych, które są jej właścicielami lub sprawują nad nią kontrolę.

Osobę prawną świadczącą usługę uznaje się za „będącą własnością" osób z danego państwa, jeżeli więcej niż 50 % jej udziałów jest w posiadaniu osób z tego państwa, oraz za „kontrolowaną" przez osoby z danego państwa, jeżeli osoby takie mają uprawnienie do powołania większości członków zarządu albo mogą w inny uprawniony sposób kierować jej działaniami.

Artykuł 7

Zawieszenie, zmiana i zakończenie obowiązywania środków

1. Jeżeli po przyjęciu aktu wykonawczego zgodnie z art. 4 ust. 1 dane państwo trzecie przyznaje Unii odpowiednie i proporcjonalne wyrównanie w przypadkach, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. a) i b), Komisja może zawiesić stosowanie tego aktu wykonawczego na czas trwania okresu wyrównawczego. Decyzję o zawieszeniu przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 8 ust. 2.

2. Komisja uchyla akt wykonawczy przyjęty na mocy art. 4 ust. 1) w jednej z następujących sytuacji:

a) jeżeli państwo trzecie, którego środki uznano za naruszające zasady handlu międzynarodowego w ramach procedury rozstrzygania sporów, ponownie dostosowuje się do tych zasad lub jeżeli osiągnięto wzajemnie zadowalające rozwiązanie w inny sposób;

b) w przypadku równoważenia koncesji lub innych zobowiązań po wprowadzeniu przez państwo trzecie środka ochronnego, gdy środek ochronny zostaje wycofany lub wygasa, lub gdy dane państwo trzecie przyznaje Unii odpowiednie i proporcjonalne wyrównanie po przyjęciu aktu wykonawczego na mocy art. 4 ust. 1;

c) w przypadku zmiany koncesji przez członka WTO na mocy art. XXVIII GATT 1994, jeżeli dane państwo trzecie przyznaje Unii odpowiednie i proporcjonalne wyrównanie po przyjęciu aktu wykonawczego na mocy art. 4 ust. 1.

Decyzję o uchyleniu, o której mowa w akapicie pierwszym przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 8 ust. 2.

▼B

3. Jeżeli niezbędne jest wprowadzenie dostosowań w zakresie środków polityki handlowej przyjętych na mocy niniejszego rozporządzenia, z zastrzeżeniem art. 4 ust. 2 i 3, Komisja może wprowadzić wszelkie odpowiednie zmiany zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 8 ust. 2.

4. W należycie uzasadnionych szczególnie pilnych przypadkach związanych z zakończeniem obowiązywania lub zmianą środka wprowadzonego przez państwo trzecie, Komisja przyjmuje mające natychmiastowe zastosowanie akty wykonawcze dotyczące zawieszenia, zmiany lub zakończenia obowiązywania aktów wykonawczych przyjętych na mocy art. 4 ust. 1, jak przewidziano w niniejszym artykule, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 8 ust. 3.

Artykuł 8

Procedura komitetowa

1. Komisja jest wspomagana przez komitet ustanowiony na mocy rozporządzenia (WE) nr 3286/94. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu art. 3 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

Artykuł 9

Gromadzenie informacji

1. Komisja dąży do uzyskania informacji i opinii dotyczących gospodarczych interesów Unii w odniesieniu do konkretnych towarów lub usług lub w odniesieniu do konkretnych sektorów, zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, publikując zawiadomienia w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub korzystając z innych odpowiednich środków komunikacji, przy czym określa termin przedkładania tych informacji i opinii. Komisja uwzględnia uzyskane informacje i opinie.

2. Informacje uzyskane na podstawie niniejszego rozporządzenia są wykorzystywane wyłącznie do celów, w jakich o nie wnoszono.

3. Parlament Europejski, Rada, Komisja, państwa członkowskie lub ich odpowiedni przedstawiciele nie ujawniają żadnych informacji o poufnym charakterze uzyskanych na podstawie niniejszego rozporządzenia bez uzyskania wyraźnej zgody dostawcy tych informacji.

▼B

4. Dostawca informacji może zażądać, aby dostarczone informacje traktowano jako poufne. W takich przypadkach towarzyszy im niepoufne streszczenie przedstawiające informacje w sposób ogólny lub oświadczenie o powodach, dla których informacje nie mogą zostać przedstawione w formie streszczenia.

5. Jeżeli wydaje się, że wniosek o poufność nie jest uzasadniony i jeżeli dostawca informacji nie jest skłonny ujawnić publicznie informacji ani upoważnić do jej ujawnienia w formie ogólnej lub streszczenia, dana informacja może zostać pominięta.

6. Przepisy ust. 2–5 nie wykluczają ujawnienia ogólnych informacji przez instytucje Unii i organy państw członkowskich. Ujawnienie takie musi uwzględniać uzasadniony interes stron w chronieniu swoich tajemnic handlowych.

Artykuł 10

Przegląd

1. Nie później niż trzy lata po przyjęciu pierwszego aktu wykonawczego, albo nie później niż dnia 18 lipca 2019 r., w zależności od tego, które z tych dat jest wcześniejsza, Komisja dokonuje przeglądu zakresu stosowania niniejszego rozporządzenia, w szczególności w odniesieniu do środków polityki handlowej, które mogą zostać przyjęte, ale także w odniesieniu do wdrażania tego rozporządzenia, oraz składa sprawozdanie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

2. Niezależnie od przepisów ust. 1 Komisja dokonuje przeglądu pozwalającego przewidzieć na mocy niniejszego rozporządzenia dodatkowe środki polityki handlowej polegające na zawieszeniu koncesji lub innych zobowiązań w zakresie handlu usługami. Komisja analizuje między innymi następujące aspekty:

a) rozwój sytuacji międzynarodowej, jeżeli chodzi o zawieszenie innych obowiązków wynikających z Układu ogólnego w sprawie handlu usługami (GATS);

b) rozwój sytuacji w Unii, jeżeli chodzi przyjmowanie wspólnych reguł dotyczących sektorów usługowych;

c) skuteczność ewentualnych dodatkowych środków polityki handlowej jako sposobu na egzekwowanie praw Unii w ramach międzynarodowych umów handlowych;

d) dostępne mechanizmy pozwalające na praktyczne, jednolite i skuteczne wdrażanie ewentualnych dodatkowych środków polityki handlowej w zakresie usług; oraz

▼B

e) skutki dla usługodawców obecnych w Unii w chwili przyjmowania aktów wykonawczych na mocy niniejszego rozporządzenia.

Komisja przedstawia swoją wstępną ocenę Parlamentowi Europejskiemu i Radzie nie później niż dnia 18 lipca 2017 r.

Artykuł 11

Zmiany do innych aktów

▼C1

W art. 13 rozporządzenia (WE) nr 3286/94 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy po podjęciu działań zgodnie z art. 12 ust. 2 Unia musi podjąć decyzję co do środków polityki handlowej, które mają zostać przyjęte na podstawie art. 11 ust. 2 lit. c) lub na podstawie art. 12, czyni to niezwłocznie, zgodnie z art. 207 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz, w stosownych przypadkach, zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 654/2014 (*) lub zgodnie z innymi odpowiednimi procedurami.

(*) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 654/2014 z dnia 15 maja 2014 r. dotyczące wykonywania praw Unii w zakresie stosowania i egzekwowania zasad handlu międzynarodowego oraz zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 3286/94 ustanawiające procedury wspólnotowe w zakresie wspólnej polityki handlowej w celu zapewnienia wykonania praw Wspólnoty zgodnie z zasadami handlu międzynarodowego, w szczególności tymi ustanowionymi pod auspicjami Światowej Organizacji Handlu (Dz.U. L 189 z 27.6.2014, s. 50).”.

▼B

Artykuł 12

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

▼B

Oświadczenie Komisji

Komisja wyraża zadowolenie z powodu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącego wykonywania praw Unii w zakresie stosowania i egzekwowania zasad handlu międzynarodowego i zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 3286/94.

Na mocy tego rozporządzenia Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych w pewnych szczególnych sytuacjach, pod kontrolą państw członkowskich i z zachowaniem obiektywnych kryteriów. Korzystając z tego uprawnienia, Komisja zamierza działać zgodnie z niniejszym oświadczeniem.

Przygotowując projekty aktów wykonawczych, Komisja przeprowadzi szeroko zakrojone konsultacje, aby zagwarantować, że interesy wszystkich zainteresowanych stron zostaną odpowiednio uwzględnione. Dzięki tym konsultacjom Komisja spodziewa się poznać opinie zainteresowanych podmiotów prywatnych, których dotyczą środki wdrażane przez państwa trzecie lub potencjalne środki polityki handlowej wprowadzone przez Unię. Podobnie Komisja oczekuje, że otrzyma również informacje ze strony organów publicznych mogących uczestniczyć we wdrażaniu potencjalnych środków polityki handlowej, które mogą zostać wprowadzone przez Unię. W przypadku środków w dziedzinie zamówień publicznych to właśnie uwagi organów publicznych państw członkowskich będą szczególnie brane pod uwagę przy opracowywaniu projektów aktów wykonawczych.

Komisja rozumie, jak ważne jest, aby państwa członkowskie były w porę informowane o tym, że Komisja rozważa przyjęcie aktów wykonawczych na mocy tego rozporządzenia, i dzięki temu mogły przyczynić się do podejmowania decyzji na podstawie odpowiednich informacji. Komisja będzie działać na rzecz osiągnięcia tego celu.

Komisja potwierdza, że będzie bezzwłocznie przekazywać Parlamentowi i Radzie projekty aktów wykonawczych, które przedstawia komitetowi państw członkowskich. Ponadto będzie również bezzwłocznie przekazywać Parlamentowi i Radzie ostateczne projekty aktów wykonawczych po uzyskaniu opinii komitetu.

Komisja będzie regularnie informować Parlament i Radę o zmianach na arenie międzynarodowej, które mogą prowadzić do powstania sytuacji wymagających wprowadzenia środków na mocy rozporządzenia. Informacje takie będą przekazywane stosownym komitetom w Radzie i komisjom w Parlamencie.

Komisja z zadowoleniem przyjmuje zamiar promowania przez Parlament zorganizowanego dialogu dotyczącego rozstrzygania sporów oraz kwestii dotyczących egzekwowania prawa i w pełni zaangażuje się w specjalne sesje z odpowiednią komisją parlamentarną w celu wymiany poglądów na temat sporów handlowych i działań związanych z egzekwowaniem, poruszając również kwestie wpływu na unijne sektory przemysłu.

Na koniec Komisja potwierdza, że przywiązuje ogromną uwagę do zagwarantowania, że wspomniane rozporządzenie stanowić będzie skuteczne i wydajne narzędzie do egzekwowania praw Unii wynikających z międzynarodowych umów handlowych, w tym w zakresie handlu usługami. W związku z powyższym i zgodnie z przepisami rozporządzenia Komisja dokona przeglądu zakresu art. 5 w perspektywie objęcia nim dodatkowych środków polityki handlowej dotyczących handlu usługami, jak tylko zagwarantowana zostanie funkcjonalność i skuteczność tych środków.